

פרשת מטות-מסעי

בס"ד. משיחת כ"ף מנחם-אב ה'תשמ"ה

רשימה פרטית בלתי מוגה

כאמור, הדבר הראשון והחשוב ביותר הוא – להיות 'חי'. רואים זאת גם בתפילות בכל יום ויום. הדבר הראשון שאומרים בהתחלת היום הוא: "מודה אני לפניך מלך חי וקיים". ומתי יהודי אומר זאת? - כשהוא מתעורר משנתו, מיד כשהוא מכיר בכך שהוא חי - "שהחזרת בי נשמתיי". מנקודה זאת נובעת עבודת כל היום כולו.

במושג 'חיות' יש כמה וכמה דרגות: אינה דומה לחיות וכוח החיים של תינוק בן יומו, לזאת של אדם בן עשרים - "בן עשרים לכוח". הדבר נכון גם לגבי פערי השנים שבינתיים, והשנים הבאות לאחרי זה. זהו דבר שרואים בפשטות: מתי מתחילים להיראות סימני חיים בעלי תוכן? זה מתחיל בעיקר כשהתינוק מתחיל לדבר, ועל אחת כמה וכמה – כשהוא מגיע לגיל חינוך.

אנחנו רואים בפועל, שאף-על-פי שהסימן לחיים הוא גדילה, הרי השינוי משנה לשנה שחל בילד, ניכר בעיקר - לא בין גיל שלוש עשרה לגיל ארבע עשרה, או בין גיל שנים עשרה לגיל שלוש עשרה, אצל בת - אלא זה ניכר יותר בשנות הילדות שלפני זה. אז השינוי שחל בגדילה בגופם ניכר יותר. וזה מוכיח שכוח החיים ניכר יותר בשנים שלפני זה; זהו דבר שנראה בפשטות, בעיני בשר. דבר ברור הוא שגדילת הגוף קשורה בגדילת הנשמה, אם כן, אנחנו יכולים להבין עד כמה הנשמה של הילד גדלה, על כל פנים בתקופה זאת.

ולכן, עכשיו הוא הזמן המתאים נוכחים כאן כמה וכמה בני נוער, שהם עדיין לפני גיל בר-מצוה. הם ניצלו את זמן החופש שלהם - מכיון שיש מנהג משונה שהרבה בתי-ספר, תלמודי-תורה ומחלקות וכיתות בישיבות אינם ממשיכים לפעול במלוא הכוח בימי הקיץ. לכן נסעו הילדים למחנה קיץ שם הם ספגו תורת חיים, עם הכנה וחינוך לקיום מצוותיה, עליהם נאמר "וחי בהם". וחינוך זה נהיה ההכנה המתאימה - כי ככל שמתווסף בחינוך, "חונך לנער", כך מתווסף בגדלותו, "גם כי יזקין".

אנו נכבד את הילדים הנוכחים כאן, לשמש שלוחים לחברים שלהם, והילדות – לחברות שלהן, שנשארו במחנה הקיץ שלהן: שהם ידעו שכל יהודי צריך להיות חי, והסימן הראשון לחיים הוא - העניין של מרץ, אין לו מנוחה, הוא לא יכול לנוח. ואנו רואים זאת בפשטות, שילד בטבעו אינו יכול לנוח.

אצל אדם מבוגר זה להיפך. יש זמנים שהוא מחפש הזדמנות שכן תהיה לו מנוחה; אבל ילד בטבעו, מיד כשהוא נולד, הוא מתחיל לנענע בידיו וברגליו. וזה ממשיך כשהוא מגיע לגיל חינוך; הוא כל הזמן מדבר ושואל שאלות, וכל הזמן הוא בתנועה ואינו יכול להישאר במנוחה במקום אחד. הוא מבלבל ומפריע להוריו ולמדריכיו, בבקשה שיענו לו על השאלות וימצאו עבורו דברים בהם הוא יהיה עסוק, משום שלא להיות עסוק - זה ההיפך מהטבע של הילד.

פרשת מטות-מסעי

המחנכים צריכים להשתדל לחנך את הילדים שיהיו עסוקים בדבר טוב ומועיל ויפה. ועל ידי זה, הם זוכים לכך ש"מאיר עיני שניהם ה'". אפילו אם המחנכים מצד עצמם היו מחפשים הזדמנות לנוח, הילדים לא מאפשרים להם לנוח, והם דוחקים בהם ותובעים מהם שהם ימשיכו ללכת "מחיל אל חיל".

ומכיון שאנו נוכחים עתה בהתוועדות, לכן כל אחד מהילדים יאמר 'לחיים', ואחר כך כולם ישירו ביחד ניגון של שמחה. וזאת תהיה התחלה טובה לכך שאפילו כשה'קמפי' [=המחנה] יסתיים וכל ילד יחזור לביתו, אזי, כשהוא הולך מביתו לבית-הכנסת או לתלמוד-תורה, והוא עובר דרך הרחוב, "רשות הרבים", - ומי יודע איזה "רוחות" מנשבות שם - לא רק שלא תהיה להן השפעה עליו, חס ושלום, אלא אדרבה: הוא הופך את "רשות הרבים" ל"רשות היחיד" - שמוקדשת ל"יחידו של עולם".

— • —